

Pukki keikalla

Joulupukin matka Korvatunturilta eteläisempään Suomeen on onnistuttu pitämään erittäin salaperäisenä vuosikymmenet. Nyt kuitenkin valpas reportterimme on vihdoinkin päässyt yksinoikeudella mukaan selostamaan Pukin taivalta läpi pyryn ja pakkasen.

Pukki lähti matkaan tänä vuonna jo itsenäisyyspäivän iltana, koska oli jostakin syystä saanut tontuista tarpeekseen, eikä välittänyt katsella heitä enää televisiossa.

Startattuaan Petteri Punakuonon Pukki istahti pulkkaan ja huokaisi helpotuksesta. Kyllä tuolta jouti jo päästäkin keikalle.

Alkumatka sujui oikein mukavasti susien ulvoessa rattoisasti usvamajoissaan, mutta sitten Pukille tuli nälkä. Hän kaivoi kontistaan eväät, joita Joulumuori oli sinne pakannut. Mutta voi kauhistusta! Jouluaiti oli jälleen kerran laittanut evääksi pelkkää kystä. Ja pukki kun ei voinut sietää kystä. Hän nyrpisti nenäänsä ja lahjoitti koko kystämöykyn muutamaankin köyhään matkanvarren torppaan, jossa oli valveilla vain kaks puol-isoa.

— Ottakaa tuo, niin kasvatte koko-isoiksi, pukki sanoi ystävällisesti, jolloin kyynelkarpalot kirposivat puol-isojen poskipäil-

le, niin liikuttuneita ne raukat olivat.

Mutta Pukin vatsaa vain nälkä kurni, eikä evästä ollut tietoaakaan. Juuri silloin hän muisti! Lähistöllähän oli yhden impyen maja, jossa oli aivan verratonta sammalaarretta. Pukki ei ollut koskaan päässyt selville, kuinka ihmiset sammalaarteensa valmis- ti, mutta hyvää se oli. Niinpä Pukki läksi läksi innoissaan kohti impyen majaa, vaikka matkaan siten tulikin pieni mutka.

Impyen majalla olivat juhlat täydessä käynnissä. Paikalliset veitikkaiset olivat hiipineet sillan alta ja rientäneet suoraan pöydän päälle. Siellä he nyt joi- vat lientä — ja taisipa joku syödä paistiakin. Toisaalta muutamat olivat jo edenneet siihen vaiheeseen, jossa vetäydytään leikittelemään kuusen alle.

Parvi ihania silkohapsia kantoi selkää vääränä pöytään mettä, joka oli vilpoisaa kuin lähdevettä. Hovimestari Aimo Miesi tyrkytti sitä Pukillekin, ja tulihan siinä otetuksi sen verran, että syttyi siunattu joulutähti, jota käytettiin valomerkinä, ynnä päivä koitti taivahalla ja ukset kiinni pantihin vaikkei kenkään sois.

Silloin Pukin ei auttanut kuin todeta, että hauska oisi aamuhet-

ki, vaan on eessä pitkä retki, ynnä kadota aamusumuun kulkien kuusen luota kuusen luokse, kunnes olo alkoi puolisen aikaan vähän helpottaa.

Loppumatkassa ei sitten olekaan paljon kertomista. Se oli sitä samaa tuttua jollaista se on vähän jokaisella. Pukki karautti Punakuonollaan lähimpään supermarkettiin ja tungeksi siellä muiden joukossa hiljaa itsekseen kiroillen. Sulautuakseen porukkaan ja pystyäkseen kiilaamaan kassajonossa Pukki tietysti naamioi itsensä tavalliseksi ihmiseksi.

Ja siellä ostoksilla Pukki on vielä tänäkin päivänä. Hän ostaa lahjat kaikille joille ehtii, ja jos ei ehdi, jakaa ilkeimmille penskoille vanhoja risuja, patukoita ja polkupyörän kettinkejä.

Semmoinen se on Pukin matka kaukaa Korvatunturilta tänne.